

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/69/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5322010177
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5322010177.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov Mgr. Anny Mihálikovej a JUDr. Eriky Bebčákovej, na verejnom zasadnutí konanom 12. decembra 2023 prejednal odvolanie podané obžalovaným A. B. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp. zn. OT/35/2022 z 10.5.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp. zn. OT/35/2022 z 10.5.2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 8.5.2022, v čase okolo 18.48 h, riadil osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat, ev. č. C. XXX C., po ceste I. triedy č. XX v D. E., okres B., kde z odstavnej plochy neďaleko rodinného domu č. XXXX, vošiel na cestu I/12 a motorovým vozidlom smeroval do obce B., pričom keď zbadal prichádzajúce vozidlo polície, zabrzdil a cúvol späť na odstavnú plochu, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Čadca, pričom bolo zistené, že motorové vozidlo riadil aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Čadca zo dňa 11.10.2019, pod sp. zn. OT/71/2019-54, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.10.2019, mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 36 mesiacov do 11.3.2024, pre spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že zistený skutkový stav nie je jednoznačný v prípade spáchania trestného činu z jeho strany. To potvrdzujú aj výpovede svedkyne F. G. a svedka H. B.. F. G. na pojednávaní jednoznačne uviedla, že on nevyšiel s motorovým vozidlom na príahľú miestnu komunikáciu a bol s vozidlom len na odstavnej ploche, resp. na otcovom súkromnom pozemku, kde opravoval práve prevodovku na jeho vozidle. Svedok H. B. sa zhodne vyjadril, že na prevodovke auta nešla spiatka a jednotka a on ju opravoval na otcovom súkromnom pozemku, pričom auto nebolo pojazdné. Je preto zrejmé, že by sa s autom nevybral na príahľú miestnu komunikáciu. Jazda na súkromnom pozemku nie je používanie miestnej komunikácie a na takúto jazdu, resp. vedenie

motorového vozidla nie je potrebné vodičské oprávnenie. Výpoveď svedkyne F. G. a svedka H. B. zakladá aplikáciu zásady in dubio pro reo. Za veľmi podstatného svedka považuje aj svedkyňu I. J., nakoľko táto bola pri predmetnom skutku na mieste samom prítomná. Daný skutok preto vnímala svojimi zmyslami a je schopná objektívne vypovedať v danej veci. Nakoľko pri výpovedi pred súdom jej výpoveď nebola objektívna, tak túto by bolo potrebné opätovne vypočuť pred súdom prvej inštancie. Súd na hlavnom pojednávaní neodstránil rozpory vo výpovedi svedkyne a ani túto výpoveď žiadnym spôsobom nevyhodnotil, pričom iba uviedol, že z tejto výpovede nevychádzal pri vydávaní rozsudku (podľa ústneho odôvodnenia pri vyhlásení rozsudku). Túto skutočnosť namieta, pretože táto svedkyňa bola jedinou očitou svedkyňou skutku, okrem poverených príslušníkov PZ, ktorí ale v podstate vykonávajú štátnu moc, medzi ktorú patrí aj dodržiavanie rozsudkov, čo bolo v tomto prípade, a preto určite vo svojich výpovediach nepôjdu svedčiť v neprospech svojich legálnych právomocí. Svedkyňa vypovedala úplne rozdielne na hlavnom pojednávaní oproti výpovedi z prípravného konania. Na túto skutočnosť ju upozornila sudkyňa a žiadala ju dané rozpory ozrejmiť. Svedkyňa uviedla, že nevie, či to bola práve ona, kto vypovedal pred policajtom v prípravnom konaní, nakoľko táto má údajne sestru dvojičku. On však uvádza, že menovaná svedkyňa nemá žiadnu sestru dvojičku. Má preto podozrenie, že táto svedkyňa na pojednávaní dňa 13.3.2023 nebola v stave schopnom objektívne vypovedať ohľadom skutočností, ktoré vnímala vlastnými zmyslami. Má podozrenie, že táto mohla byť na hlavnom pojednávaní pod vplyvom návykových látok. Pokiaľ ide o výpovede príslušníkov polície J. K. a F. H., tieto nie sú v súlade s elementárnou logikou, ktorou sa riadi cestná doprava, a preto ich výpovede označuje ako mimo možnej reality. Každý z poverených príslušníkov vypovedal inak a v ich výpovediach je zjavný rozpor, najmä uvádzajú diametrálne odlišný čas, za ktorý zastavili vozidlo od momentu, kedy ho zbadali. Výpovede príslušníkov polície rovnako zakladajú pochybnosti v spáchaní trestného činu. Poukázal na to, že v rámci vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by viedol motorové vozidlo po miestnej komunikácii v obci Skalité. Preto ani trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo sa neuplatňuje pri vedení motorového vozidla mimo cestnú premávku, teda aj na súkromnom pozemku. Zotrváva na tvrdení, že on sa s vozidlom nachádzal na súkromnom pozemku mimo cestnej premávky, resp. cestnej komunikácie, pričom nepáchal žiadnu trestnú ani priestupkovú činnosť. Je preto toho názoru, že príslušníci polície požadovali od neho doklady totožnosti bezdôvodne v rozpore s platnými právnymi predpismi. Aby príslušníci polície urobili tento dôkaz aspoň sčasti zákonným, tak im neostávalo nič iné, iba vypovedať, že bol aspoň sčasti na miestnej komunikácii, čo však nebola pravda. Preto mal súd prvej inštancie dve skupiny výpovedí, pričom každá skupina vypovedala inak, a preto sa priklonil iba ku jednej skupine výpovedí, a to príslušníkov polície, čo však ale nevyvracia pochybnosti, keď súd prvej inštancie nemá skutkovo ustálený skutok, a preto mal v danej veci rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo. Tiež uviedol, že je vyučený automechanik a bolo úplne prirodzené, že ho otec požiadala, aby mu pozrel jeho motorové vozidlo. S pokazeným autom, nešla na ňom jednotka a ani spiatka, sa nedá určite jazdiť po miestnych komunikáciách a on to ani neskušal, keď motorové vozidlo skúšal iba na pozemku otca. Poukázal aj na svoje osobné pomery, ktoré odôvodňujú postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Stará sa o svoju ťažko chorú mamu, ktorá si vyžaduje 24-hodinovú starostlivosť, nakoľko má rakovinu, problémy so zrakom, ochrnuté nohy, silnú cukrovku a nie je schopná sa o seba postarať, musí ju spolu s otcom odprevadiť aj na WC. O jeho matku nie je schopný sa postarať nikto iný, nakoľko jeho brat žije v zahraničí a jeho otec už nevláda, pretože je pokročilého veku a tiež má vážne zdravotné problémy. Okresný súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol na uvedené okolnosti, a preto má za to, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov považuje za neprimerane prísny. Navrhol, aby mu bol uložený vysoký peňažný trest alebo akýkoľvek iný alternatívny trest, napríklad aj trest domáceho väzenia, v rámci ktorého by sa vedel postarať o svojich prestárlych rodičov. Má stabilnú priateľku, s ktorou vedie usporiadaný život a s ktorou si chce založiť rodinu, k čomu určite neprospeje jeho väzenie. Má 39 rokov a uvedomil si, že je čas sa zmeniť. Preto by chcel poprosiť krajský súd, aby mu dal poslednú šancu. Za neprimerane prísne považuje aj zaradenie do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, v jeho prípade by postačovalo zaradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), e) Tr. por. a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Obžalovaný k písomným dôvodom svojho odvolania pripojil listinné dôkazy na čl. 181-186, čl. 188-189 ohľadne priebehu skutku a zdravotného stavu jeho matky.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť

na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného A. B. nie je dôvodné.

Je potrebné uviesť, že verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo prejedanie odvolania obžalovaného, bolo na Krajskom súde v Žiline dňa 12.12.2023 vykonané v neprítomnosti obžalovaného, a to podľa § 293 ods. 5 Tr. por., s poukazom na § 66 ods. 3 Tr. por.

V uvedených súvislostiach odvolací súd poukazuje na nasledovné skutočnosti:

Upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo obžalovanému dvakrát neúspešne doručované poštou na adresu trvalého pobytu, ktorú obžalovaný uviedol pri svojom prvom výsluchu aj ako adresu na doručovanie písomností. Prvý pokus o doručenie bol neúspešný (22.11.2023). Po druhom pokuse o doručenie dňa 23.11.2023 bola zásielka toho istého dňa uložená na pošte. Deň nasledujúci po tomto dátume začala plynúť lehota troch pracovných dní na vyzdvihnutie zásielky, ktorej posledným dňom bol 28.11.2023 a tento deň sa v súlade s ustanovením § 66 ods. 3 Tr. por. považuje za deň doručenia upovedomenia o verejnom zasadnutí nariadeného na termín 12.12.2023. Deň nasledujúci po 28.11.2023 začala obžalovanému plynúť lehota aspoň päť pracovných dní na prípravu, ktorá uplynula 5.12.2023. V okolnostiach danej veci je nepochybné, že obžalovaný mal zachovanú lehotu päť pracovných dní na prípravu verejného zasadnutia, aj keď upovedomenie o termíne verejného zasadnutia prevzal do vlastných rúk 7.12.2023.

Pokiaľ ide o verejné zasadnutie nariadené na deň 12.12.2023, v upovedomení bol obžalovaný poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, okrem iného aj v prípade, ak mu bolo upovedomenie riadne a včas doručené.

Podľa § 293 ods. 5 Tr. por. verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Krajský súd ďalej zdôrazňuje, že aj obžalovaný je povinný rešpektovať predvolanie, resp. upovedomenie súdu.

Treba konštatovať, že obžalovanému bolo riadne a včas upovedomenie na verejné zasadnutie doručené tzv. náhradným spôsobom v zmysle § 66 ods. 3 Tr. por. a bol aj poučený o možnosti konať verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti, čím boli splnené podmienky pre konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por. Obžalovaný podľa názoru krajského súdu svoju neúčast na verejnom zasadnutí nijakým spôsobom a hodnoverne neospravedlnil (§ 293 ods. 8 Tr. por.), a preto prejednal odvolanie obžalovaného bez jeho prítomnosti, za osobnej účasti jeho obhajcu, nakoľko tomu nebránilo ani ustanovenie § 293 ods. 6 Tr. por.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

Okresný súd vykonané dôkazy vo vzťahu k súdenému trestnému činu dôsledne vyhodnotil a jeho závery, že zistil úmyselné zavinenie obžalovaného, sú správne. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Bude stačiť aj úmysel eventúálny (§ 15 písm. b/ Tr. zák.). Zavinenie ako podstatná zložka subjektívnej stránky trestného činu je vybudovaná na zložke vedomostnej (intelektuálnej) a zložke vôľovej. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozumenie. Zavinenie je vnútorný, psychický vzťah páchatel'a k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa na porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, spôsobom uvedeným v tomto zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchatel'ovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatel'ov skutok, čin. K subjektívnej stránke patrí ako fakultatívny znak nepochybne aj motív konania páchatel'a, ktorý predstavuje vnútorný podnet vedúci páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku súdeného trestného činu u obžalovaného, krajský súd zistil zavinenie vo forme priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Odvolateľ primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní – v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov – výpovedí svedkov J. K. a F. H.. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu svedkovia J. K. a F. H. presvedčivo usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť ich výpovedí. Obidvaja svedkovia zhodne a bez akýchkoľvek pochybností potvrdili, že obžalovaný s predmetným vozidlom vyšiel na cestu, na dĺžku vozidla, pričom bolo zjavné, že chcel pokračovať s týmto vozidlom v smere do obce B., kde bol aj prednou časťou vozidla nasmerovaný, avšak keď ich zbadal, rýchlo vozidlo zabrzdil a z cesty sa vrátil tak, že nacúval späť na odstavnú plochu. Začali ho kontrolovať z dôvodu, že prudko stúpil na brzdu, začal cúvať smerom na súkromný pozemok. Bol to taký divný úkon autom. Svedok F. H. ozrejmil, že keby len prešiel okolo nich a nezačal by s vozidlom prudko cúvať, tak si ho ani nevšimnú. Bolo im podozrivé, že to autom takým spôsobom zacúval. Výpovede menovaných svedkov aj krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Hoci svedkovia vypovedajú rozdielne k rýchlosti, akou sa služobným motorovým vozidlom v kritickom čase pohybovali, koľko metrov a za aký čas prešli k motorovému vozidlu obžalovaného, krajský súd uvedené rozpory vyhodnotil ako nepodstatné, uvedené je možné vysvetliť tým, že predmetný služobný zákrok spadol do rady množstva služobných úkonov, ktoré vykonávali, preto si na podrobnosti pamätať nemuseli. Obidvaja však zhodne potvrdili, že keď zbadali vozidlo obžalovaného, zreteľne videli aj dovnútra vozidla, videli vodiča a videli, že v aute sedí ako spolujazdec žena s blond vlasmi.

Pokiaľ ide o druhú skupinu dôkazov, a to výpovede samotného obžalovaného a svedkov I. J. - v kritickom čase sedela v motorovom vozidle, ktoré viedol obžalovaný, F. G. - priateľky obžalovaného, H. B. - otca obžalovaného, tieto dôkazy aj krajský súd vyhodnotil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie

nevinu obžalovaného. Svedkovia F. G. a H. B. neboli priamymi svedkami skutku. Svedkyňa F. G. tvrdila, že obžalovaný v kritickom čase na osobnom motorovom vozidle nejazdil, no sama pripustila, že nesledovala obžalovaného počas celej doby, keď opravoval vozidlo, nakoľko sa nachádzala vnútri domu. Svedok H. B. prišiel na miesto skutku až po jeho spáchaní, keď ho telefonicky privolala priateľka obžalovaného, teda vôbec nevidel, či obžalovaný s motorovým vozidlom jazdil a kadiaľ.

Hoci v predmetnej trestnej veci ide o klasický prípad „tvrdenia proti tvrdeniu“, treba zdôrazniť, že v predmetnej veci obhajoba ani pri výraznej snahe nepreukázala, že by svedkovia J. K. a F. H. vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Naopak, pri dôslednom vyhodnocovaní výpovedí samotného obžalovaného a svedkyne I. J. krajský súd prihliadol najmä k vnútornej štruktúre ich výpovedí a zistil, že menovaní si odporujú v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedajú, a ich výpovede nie sú konzistentné. Svedkyňa I. J. na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný, keď bola s ním v osobnom motorovom vozidle, sa s vozidlom vôbec nepohyboval, dokonca nemal mať ani kľúče v zapaľovaní. Naopak, obžalovaný uviedol, že v čase, keď s ním bola svedkyňa vo vozidle, sa s predmetným vozidlom pohyboval, a to len po súkromnom pozemku tri metre. Rozdielne vypovedali aj k okolnostiam, za akých mala svedkyňa navštíviť obžalovaného. Svedkyňa J. vypovedala, že ku obžalovanému ju priviezol kamarát, na stretnutí boli dohodnutí, bola u neho aj doma. Obžalovaný uviedol, že keď prišiel k autu, svedkyňa J. v ňom už sedela, nevie odkiaľ sa tam objavila, myslí si, že má nejaké psychické problémy. Je nesporným faktom, že výpovede samotnej svedkyne J. z prípravného konania a hlavného pojednania nie sú konzistentné a odporujú si. Okresný súd po odstraňovaní rozporov vo výpovediach menovanej svedkyne postupom podľa § 264 Tr. por. dospel k správnej závere, že svedkyňa vypovedá účelovo a snaží sa pomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti za súdený trestný čin. Pokiaľ sa obžalovaný snažil spochybníť vierohodnosť svedkyne s poukazom na jej zlý psychický stav, jeho námietky ani krajský súd neakceptoval a dospel k závere, že nebolo potrebné skúmať vierohodnosť svedkyne napr. opätovným výsluchom, prípadne znaleckým dokazovaním.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu – svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nestáť. Ani krajský súd neuveril obhajobe obžalovaného, že v kritickom čase neriadil osobné motorové vozidlo, že s ním nevošiel na cestu I/12. Je nesporným faktom, že v kritickom čase mal vo vozidle aj svedkyňa J., a preto absolútne nelogicky vyznieva jeho tvrdenie, že s vozidlom sa pohyboval len po súkromnom pozemku tri metre. Námietky obžalovaného týkajúce sa vierohodnosti priamych svedkov - príslušníkov polície K. a F. H. boli v trestnom konaní vyvrátené. Práve naopak, menovaní svedkovia, ako bolo už vyššie uvedené, by nemali dôvod vozidlo obžalovaného skontrolovať, ak by sa s ním pohyboval len v okolí garáže na súkromnom pozemku. Obžalovaný upozornil na svoje protiprávne konanie sám svojou vlastnou nelogickou aktivitou, keď na hlavnej ceste spanikáril po tom, ako zbadal v diaľke vozidlo polície. Obžalovaný si bol dobre vedomý toho, že mu plynie trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel.

Odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať dôkaz, ktorý navrhol obžalovaný v písomných dôvodoch podaného odvolania, a to opätovný výsluch svedkyne I. J..

V uvedených súvislostiach odvolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade,

že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

V okolnostiach danej veci odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie vykonaním navrhovaného dôkazu. Dôkazná situácia v súdnej veci bola podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačná a presvedčivá, že o vine obžalovaného bolo možné rozhodnúť aj bez vykonania navrhovaného dôkazu, resp. bez opätovného výsluchu menovanej svedkyne.

K výroku o treste odňatia slobody

Krajský súd sa po preskúmaní obsahu spisu stotožnil so záverom okresného súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorý za súdenú trestnú činnosť uložil obžalovanému, a neosvojil si argumenty obžalovaného o neprimeranosti uloženého trestu okresným súdom z hľadiska jeho prísnosti. Odvolací argument obžalovaného, že prvostupňový súd nepostupoval pri ukladaní trestov správne a v súlade s ustanovením § 34 Tr. zák., nie je dôvodný.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v ne-poslednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 37 písm. m) Tr. zák. priťažujúcou okolnosťou je, že páchatel už bol za trestný čin odsúdený a podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia je možné na túto okolnosť prihliadať.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov, prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Odvolací súd v uvedených súvislostiach uvádza, že osobu páchatela je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatela je potrebné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania

sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov páchatel'a bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Páchatel'om, ktorí sa opakovane dopúšťajú ďalšej trestnej činnosti, napr. krátko po odsúdení za inú ich trestnú činnosť, treba ukladať nepodmienečné tresty, s náležitým využitím rozpätia zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Krajský súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorú uložil obžalovanému za súdený trestný čin, t.j. trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Pretože u obžalovaného prevažovali priťažujúce okolnosti nad poľahčujúcimi okolnosťami, okresný súd správne trestnú sadzbu upravil v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Trestná sadzba tak po jej úprave predstavovala výmeru 8 mesiacov až 2 roky. Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ dvanásťkrát súdne potrestaný. Obžalovaný opakovane pácha trestnú činnosť, a to aj napriek dobrodeniam vo forme podmieneného odsúdenia, upustenia od uloženia súhrnného trestu, trestu domáceho väzenia, peňažného trestu. Zo spisu vyplýva, že obžalovaný sa teraz súdeného prečinu dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Čadca, sp. zn. 2T/149/2018. Obžalovaný sa prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia dopustil už v minulosti, a to až v šiestich prípadoch a možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatel'a, ktorý sa opakovane dopúšťa rôznej úmyselnej trestnej činnosti. V osobe obžalovaného ide aj o tzv. špeciálneho recidivistu, ktorý sa opakovane dopúšťa trestných činov podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. Aj napriek tomu, že v prípade niektorých odsúdení sa na obžalovaného vzťahuje tzv. fikcia neodsúdenia, krajský súd uvádza, že zahľadanie trestu v prípade odsúdenia súdom neznamená, že súd z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného nemôže prihliadať aj na zahladené odsúdenia, pretože sa zahladzuje trest, nie skutočnosť, že osoba sa dopustila trestného činu. Snáď takýto druh a výmera trestu obžalovaného v budúcnosti vyvaruje od páchania ďalšej trestnej činnosti, v opačnom prípade musí očakávať ukladanie prísnych nepodmienečných trestov, nie na dolných hraniciach trestných sadzieb. Uloženie iného druhu trestu (peňažného trestu, prípadne trestu domáceho väzenia) u obžalovaného neprichádzalo do úvahy, keďže podľa názoru krajského súdu by uloženie alternatívneho trestu v danom prípade bolo neprimerane mierne. Trest nespojený s jeho výkonom by v prípade obžalovaného bol naozaj len symbolickým a neplnil by svoju preventívno-výchovnú úlohu.

Podľa názoru krajského súdu uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v kombinácii s trestom zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, ktorý patrí k najúčinnnejším prostriedkom ochrany bezpečnosti cestnej premávky, splní u obžalovaného účel trestu vymedzený v ustanovení § 34 Tr. zák. Krajský súd pevne verí, že obžalovaný počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a výkonu trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel pochopí nesprávnosť svojho konania a už nikdy nebude viesť motorové vozidlo počas uloženého trestu zákazu činnosti. Netreba zabúdať ani na to, že aj trest zákazu činnosti má generálne preventívny aspekt.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanovené-ho týmto zákonom.

Ustanovenie § 39 Tr. zák. je jedným z prostriedkov individualizácie trestu a prejavom depenalizácie Trestného zákona. Výnimočnosť použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. o znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom vyplýva už zo samotného názvu tohto ustanovenia. Nejde teda o pravidelný postup súdu a tiež preto jeho použitie nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti. Postup podľa § 39 Tr. zák. potom umožňuje riešiť situácie, keď trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a keď dolná hranica tohto trestu stanovená v zákone by bola pocíťovaná ako prekážka brániaca uloženiu primeranejšieho trestu.

Okolnosťami prípadu z hľadiska použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie stupňa nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť a možnosti nápravy

páchateľa. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno tiež odôvodniť i okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita naplnenia výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov a odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Medzi takéto skutočnosti by bolo možné zaradiť napr. spáchanie trestného činu pod tlakom závislosti alebo podriadenosti, spáchanie trestného činu pod vplyvom hrozby alebo nátlaku, spáchanie trestného činu pod vplyvom ťaživých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si páchatel nezavinil sám, a podobne. Za okolnosti prípadu, ktoré by si zasluhovali osobitnú pozornosť (a ktoré by umožňovali aplikáciu ustanovení § 39 ods. 1 Tr. zák.), treba považovať okrem už uvedených prípadov najmä skutočnosti, ktoré, ako už bolo uvedené, sú v zmysle ust. § 36 Tr. zák. významnými poľahčujúcimi okolnosťami.

Za pomery páchatel'a treba považovať rodinné a osobné pomery, ktoré sú v stave u každého páchatel'a pri uložení trestu vyvolať osobitne citeľný dopad. Ide v podstate o pomery (rodinné, osobné), ktoré existujú nie v čase páchania činu, ale v čase ukladania trestu.

Za takéto pomery treba považovať predovšetkým narušený zdravotný stav, starostlivosť o početnú rodinu a skutočnú odkázanosť viacerých osôb na príjem zo zárobkovej činnosti páchatel'a, tehotenstvo páchatel'ky a podobne. Pomery páchatel'a sú teda okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchaniu trestného činu a ktoré v rámci nebezpečnosti činu pre spoločnosť hodnotené nie sú. Sú to len osobné pomery páchatel'a.

Na rozdiel od obžalovaného je krajský súd toho názoru, že v prípade obžalovaného nie sú splnené zákonné predpoklady k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú hranicu, tak ako sú predpokladané ustanovením § 39 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd nemal preukázanú žiadnu mimoriadnu situáciu na strane obžalovaného, ktorá by bola v populácii neobvyklá a bola dôvodom pre mimoriadne zníženie dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby pri trestnom čine, ktorý obžalovaný nepochybne spáchal. Krajský súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti. Neobstojí ani odvolacia námietka, že nariadením trestu bude trpieť jeho rodina, najmä vážne chorá matka, o ktorú sa osobne stará a opatruje ju. Krajský súd si je vedomý toho, že nepodmienečný trest odňatia slobody ako trest najprísnejší má najciteľnejší dopad nielen na samotného páchatel'a, ale i jeho rodinu a jemu blízke osoby. Skutočnosť, že obžalovaný má chorú matku, o ktorú je potrebné sa starať, mu bola dostatočne známa a práve táto skutočnosť mala byť pre neho impulzom, aby odvrátil hrozbu výkonu trestu odňatia slobody, ktorá nad ním visela, nakoľko nepochybne mal vedomosť o tom, že mu nielen plynie skúšobná doba v inom odsúdení, ale má uložený aj zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel. Musel mať vedomosť, že pokiaľ sa nebude správať v súlade s požiadavkami vedenia riadneho života, môže mať výkon trestu odňatia slobody dopad hlavne na jeho rodinu. V tejto časti bolo odvolanie obžalovaného nedôvodné, a preto odvolací súd pri svojom rozhodovaní o druhu a výmere trestu odňatia slobody obžalovanému neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák.

Stavu veci a zákonu zodpovedá zaradenie obžalovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimo-riadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.